

Sygn. akt I C 344/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Jaworska

Ławnicy : /

Protokolant: : st. sekr. sądowy Bożena Niecypor

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 r. w Toruniu

przy udziale : /

sprawy z powództwa **Gminy O.**

przeciwko **A. S.**

o nakazanie opublikowania sprostowania

1. Nakazuje pozwanemu A. S. – redaktorowi naczelnemu (...) Dziennika (...), aby w terminie 7 dni, licząc od daty uprawomocnienia się wyroku, na tej samej stronie dziennika, na której ukazał się artykuł prasowy „Drobne złośliwości obok poważnych spraw. Będzie budżet obywatelski.” opublikował sprostowanie o następującej treści :

„Sprostowanie – „Drobne złośliwości obok poważnych spraw . Będzie budżet obywatelski.”

Nieprawdziwe i nieścisle są informacje, jakoby Gmina O. z tytułu dotacji powiatu pozostałaby wzbogacona o kwotę 574.000,- zł, w sytuacji, gdy sama Gmina byłaby zobowiązana do przekazania kwoty 1.026.000,- zł na przebudowę dróg powiatowych.” przy czym tekst sprostowania powinien być opublikowany taką samą czcionką co tekst prostowanego materiału prasowego.

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1337,- zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

(-) M.Jaworska

I C 344/16

UZASADNIENIE

Powódka Gmina O. w pozwie przeciwko A. S. domagała się nakazania pozwanemu redaktorowi naczelnemu (...) Dziennika (...) aby w terminie 7 dni licząc od daty uprawomocnienia się wyroku, na tej samej stronie, na której ukazał się artykuł prasowy „Drobne złośliwości obok poważnych spraw. Będzie budżet obywatelski”, opublikował sprostowanie o następującej treści :

„Sprostowanie- Drobne złośliwości obok poważnych spraw. Będzie budżet obywatelski”.

Nieprawdziwe i nieścisłe są informacje, jakoby Gmina O. z tytułu dotacji powiatu pozostałaby wzbogacona o kwotę 574.000,00 zł w sytuacji gdy sama Gmina byłaby zobowiązana do przekazania kwoty 1.026.000,00 zł na przebudowę dróg powiatowych”, przy czym tekst sprostowania winien być opublikowany taką samą czcionką co tekst prostowanego materiału prasowego oraz domagała się zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka podała, iż w dniu 7 grudnia 2015r. opublikowano w (...) (...)artykuł prasowy autorstwa M. F. „Drobne złośliwości obok poważnych spraw. Będzie budżet obywatelski”. W artykule tym ukazały się nieprawdziwe i nieścisłe informacje dotyczące podjęcia przez radnych powiatu (...) decyzji o przekazaniu gminie O. dotacji celowej w kwocie ponad 500.000 zł na przebudowę dróg. Powódka podała, iż pismem z dnia 17 grudnia 2015r. skierowała do redaktora naczelnego Dziennika (...) sprostowanie. Sprostowanie nie zostało opublikowane.

Pozwany A. S. nie złożył odpowiedzi na pozew .

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 grudnia 2015 r. w Dzienniku (...) ukazał się artykuł pt. "Drobne złośliwości obok poważnych spraw. Będzie budżet obywatelski", którego autorem był M. F.. Artykuł dotyczył przebiegu sesji Rady Powiatu (...) i wskazywał min., że radni powiatu podjęli decyzję o przekazaniu Gminie O. dotacji celowej w kwocie ponad 500.000 złotych na przebudowę dróg.

(dowód : artykuł - k.17)

Pismem z dnia 17 grudnia 2015r roku, zaadresowanym do A. R. Naczelnego Dziennika (...) powód gmina O. wniósł o opublikowanie w przedmiotowym dzienniku tekstu sprostowania artykułu pt. "Drobne złośliwości obok poważnych spraw. Będzie budżet obywatelski", o treści:

"SPROSTOWANIE Drobne złośliwości obok poważnych spraw. Będzie budżet obywatelski"

Nieprawdziwe i nieścisłe są informacje, jakoby gmina O. z tytułu dotacji powiatu pozostałaby wzbogacona o kwotę 574.000,00 zł w sytuacji gdy sama Gmina byłaby zobowiązana do przekazania kwoty 1.026.000,00 zł na przebudowę dróg powiatowych”.

Ww. pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 29.12.2015r.

(dowód: pismo z tekstem sprostowania - k. 9-10 , kserokopia zpo - k. 11)

Sprostowanie o powyższej treści nie zostało opublikowane w Dzienniku (...).

(bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane powyżej dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy .

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie. W sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. prawo prasowe (Dz. U. z 1984 r. Nr 5 poz. 24 z późn. zm.). Na wniosek zainteresowanej osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, redaktor naczelny właściwego dziennika lub czasopisma jest obowiązany opublikować bezpłatnie rzeczowe i odnoszące się do faktów sprostowanie nieścisłej lub nieprawdziwej wiadomości zawartej w materiale prasowym. Zgodnie z art. 31a ust. 3 ustawy sprostowanie powinno zostać nadane w placówce pocztowej operatora pocztowego lub złożone w siedzibie odpowiedniej redakcji, na piśmie w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia opublikowania materiału prasowego.

Zgodnie z przepisem art. 33 pkt. 1 ustawy prawo prasowe - Redaktor naczelny odmówi opublikowania sprostowania lub odpowiedzi, jeżeli:

- 1) jest nierzeczowe lub nie odnosi się do faktów,
- 2) zostało nadane lub złożone po upływie terminu, o którym mowa w art. 31a ust. 3, lub nie zostało podpisane,
- 3) nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 31a ust. 4-7,
- 4) zawiera treść karalną,
- 5) podważa fakty stwierdzone prawomocnym orzeczeniem dotyczącym osoby dochodzącej publikacji sprostowania.

Redaktor naczelny może natomiast odmówić opublikowania sprostowania, jeżeli sprostowanie:

- 1) odnosi się do wiadomości poprzednio sprostowanej,
- 2) jest wystosowane przez osobę, której nie dotyczą fakty przytoczone w prostowanym materiale, za wyjątkiem sytuacji określonych w artykule 31a ust. 2,
- 3) zawiera sformułowanie powszechnie uznawane za wulgarne lub obelżywe.

Przy tym, jak wskazuje ust. 3, odmawiając opublikowania sprostowania, redaktor naczelny jest obowiązany niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania sprostowania, przekazać wnioskodawcy pisemne zawiadomienie o odmowie i jej przyczynach. Jeżeli odmowa nastąpiła z przyczyn wymienionych w ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1, 4, 5, należy wskazać fragmenty, które nie nadają się do publikacji.

Istotą wystąpienia ze sprostowaniem jest przedstawienie własnego subiektywnego stanowiska. Ideą sprostowania, co wskazano powyżej, nie jest ustalenie prawdy obiektywnej. Takie może być dokonane w drodze innego postępowania. W przedmiotowej sprawie brak było zatem podstaw do badania w toku postępowania czy z obiektywnego punktu widzenia informacje zawarte w przedmiotowej publikacji są prawdziwe. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2009 r. I CSK 151/09, w sprawie o opublikowanie sprostowania na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.) sąd nie bada, czy wiadomość, której sprostowania domaga się powód, jest nieprawdziwa. W wyroku z dnia 20 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie I A Ca 766/12 wskazał, iż "zasadniczą funkcją sprostowania jest umożliwienie zainteresowanemu, a więc osobie, której dotyczą fakty przytoczone w prostowanym materiale prasowym (art. 33 ust. 2 pkt 2 ustawy z 1984 r. - Prawo prasowe), przedstawienia własnej wersji zdarzeń. Instytucja sprostowania stanowi nie tyle środek ochrony dóbr osobistych, jak eksponuje się to w koncepcjach obiektywizujących, co szczególnie mechanizm prawa prasowego pozwalający opinii publicznej na zapoznanie się ze stanowiskiem drugiej strony sporu, umożliwia zainteresowanemu zajęcie własnego stanowiska i przedstawienia swojej wersji wydarzeń. Tak więc przedmiotem sprostowania są informacje (fakty) nieprawdziwe zdaniem wnoszącego o sprostowanie. W świetle tej koncepcji redaktor naczelny nie ma prawa odmówić sprostowania danej informacji na tej tylko podstawie, że wedle jego oceny fakty zawarte w informacji prasowej są prawdziwe". Skoro zatem sprostowanie ma na celu przedstawienie własnej opinii i musi ono jedynie spełniać wymogi określone w art. 31a oraz art. 32 prawa prasowego, pozwany winien dokonać jego publikacji, nie bacząc na to, czy odpowiada ono prawdzie obiektywnej. W przypadku zaś, gdyby redaktor naczelny doszedł do przekonania, że treść sprostowania narusza w/w przepis - winien podjąć czynności określone w art. 33 ustawy prawo prasowe.

Przepis art. 31a ust. 3 prawa prasowego wskazuje, że tekst sprostowania musi być sporządzony na piśmie. Powinien zawierać podpis wnioskodawcy, jego imię i nazwisko lub nazwę oraz adres korespondencyjny. Przepis wyznacza termin na żądane sprostowania - 21 dni od dnia opublikowania materiału prasowego będącego przedmiotem sprostowania.

W ocenie Sądu powód złożył wniosek o sprostowanie w terminie określonym przepisami ustawy. Artykuł, którego sprostowania żądał, został opublikowany w dniu 7 grudnia 2015 r., zaś wniosek został złożony w siedzibie redakcji w dniu 29 grudnia 2015 r. Termin nie został zatem uchybiony.

Zgodnie z art. 39 prawa prasowego, powództwo o opublikowanie sprostowania może wytoczyć zainteresowany podmiot, o którym mowa w art. 31a ust. 1 lub 2, jeżeli redaktor naczelny odmówił opublikowania sprostowania albo sprostowanie nie ukazało się w terminie określonym w art. 32 ust. 1-3 lub ukazało się z naruszeniem art. 32 ust. 4 lub 5. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 października 2006 r. V CSK 151/06 wskazał, że w sytuacji, gdy osoba zainteresowana, o której mowa w art. 39 Prawa prasowego, nie wystąpiła do redaktora naczelnego o zamieszczenie sprostowania, nie może żądać zobowiązania go przez sąd do umieszczenia sprostowania .

W niniejszej sprawie powód wystąpił w formie pisemnej do redaktora naczelnego dziennika (...) o zamieszczenie sprostowania spornego artykułu. Treść sprostowania została podana w ww. piśmie. W ocenie Sądu sprostowanie sporządzone zostało w sposób rzeczowy i odnosiło się do treści spornego artykułu. Wskazane przez powoda twierdzenia odnosiły się do konkretnych informacji zawartych w artykule prasowym tj. okoliczności uzyskania przez Gminę O. dotacji. Sprostowanie nie zawierało treści wulgarnych ani karalnych. Pozwany nie zamieścił sprostowania. Sąd nie bada prawdziwości zamieszczonej informacji, a jedynie spełnienie wymogów formalnych określonych w przepisach ustawy prawo prasowe. Skoro zatem powód złożył prawidłowo wniosek o sprostowanie, do którego nie doszło, przysługiwało mu roszczenie do wytoczenia powództwa o opublikowanie sprostowania.

Z tych też względów powództwo było zasadne, wobec czego orzeczono jak w punkcie 1-szym sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art 98 kpc. Na powyższą kwotę złożyły się opłata od pozwu 600 zł, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz kwota 720 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przyjmując zgodnie z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) wysokość stawki minimalnej za podstawę stawkę w sprawie o najbardziej zbliżonym rodzaju. tj. ze sprawy o ochronę dóbr osobistych i praw majątkowych.